

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr. 2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725 București 40,
România

Telefon: (+40-21) 313 25 31

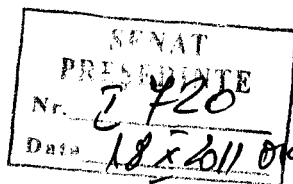
Fax: (+40-21) 312 54 80

Internet : <http://www.ccr.ro>

E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.1187A/2011

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURA JURISDICTIONALĂ
Nr. 5644 / 18-10-2011

Domnului
MIRCEA DAN GEOANĂ
Președintele Senatului

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de un număr de 82 de deputați aparținând grupului parlamentar al Partidului Social Democrat și 57 de deputați aparținând grupului parlamentar al Partidului Național Liberal cu privire la neconstituționalitatea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 26 octombrie 2011, ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 2 noiembrie 2011.

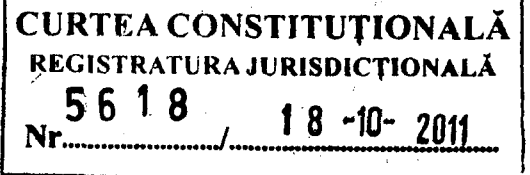
Vă asigurăm, Doamnă Președinte, de deplina noastră considerație.

PREȘEDINTE

Augustin ZEGREAN

Aos. 1187 A/2011

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR**

Cabinet Secretar General

București, 18.10.2011
Nr. 51/4722

Domnului

**AUGUSTIN ZEGREAN
Președintele Curții Constituționale**

Stimate domnule președinte,

În temeiul dispozițiilor art.15 alin.(1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, vă trimitem alăturat sesizarea formulată de un număr de 82 deputați aparținând Grupului Parlamentar al Partidului Social Democrat și 57 deputați aparținând Grupului Parlamentar al Partidului Național Liberal, referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.

Cu deosebită considerație,

SECRETAR GENERAL

GHEORGHE BARBU

51/7722 / 18.10.2011

**Parlamentul României
Camera Deputaților**

**Grupul Parlamentar al Partidului Social Democrat
Grupul Parlamentar al Partidului Național Liberal**

18.10.2011

Către

Secretariatul General al Camerei Deputaților

Domnului Secretar General Gheorghe Barbu

În temeiul dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituția României, respectiv ale art. 10 și ale art. 15, 16, 18 și următoarele din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă înaintăm **Sesizarea** Grupurilor Parlamentare ale Partidului Social Democrat și ale Partidului Național Liberal, referitoare la neconstituționalitatea prevederilor Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.

Lider Grup Parlamentar PSD

Mircea Dușa

Lider Grup Parlamentar PNL

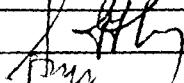
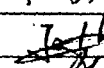

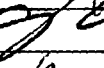
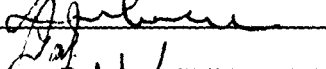
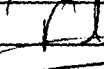

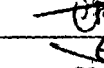
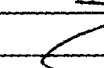
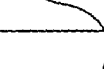
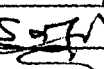
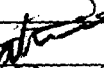
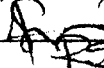

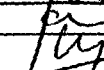

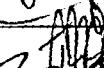
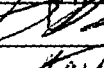
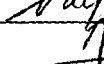

Călin Popescu Tăriceanu

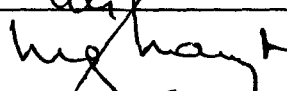
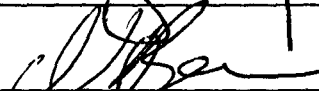

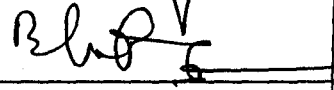
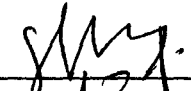

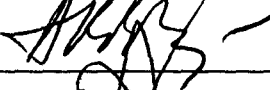
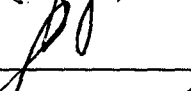
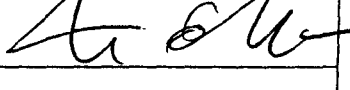

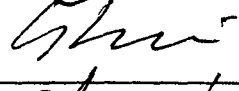
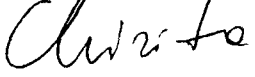
Listă de semnături ale deputaților pentru sesizarea la Curtea Constituțională
 CU PRIVIRE LA RECOMANDAREA COMITATULUI DE ÎNDRUMARE AL LEGII

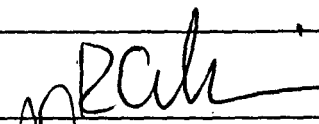
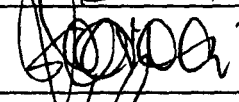
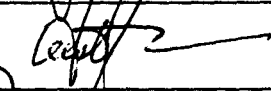
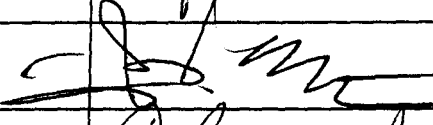
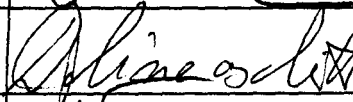

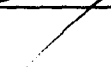
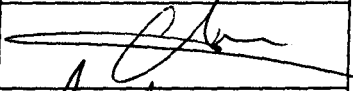
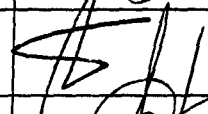

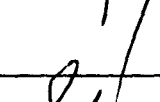
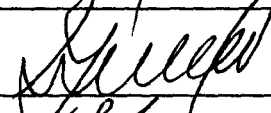
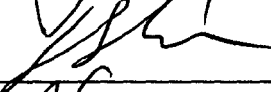
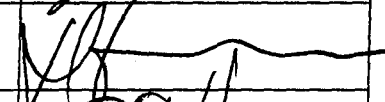

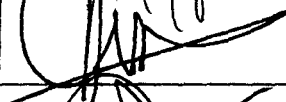

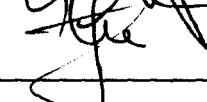

PT. APROBAREA DUB. 71/2009 P.M. PLATA LITELOR JUDE
 PREVĂZUTE ÎN TITLURI EXECUTORII NATE CA OBIECT ACORDA
 DE MĂSURI ÎNDRUMATE PERSONALITĂȚII ÎN SECTORUL PUBLIC.

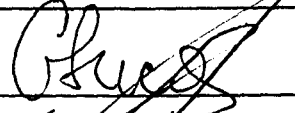

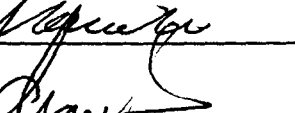
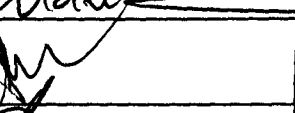
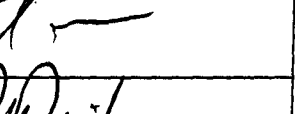
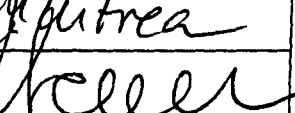
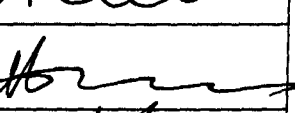
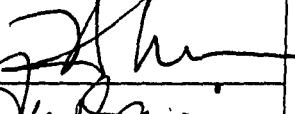
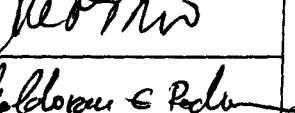
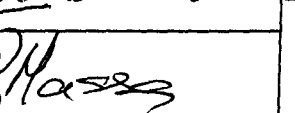
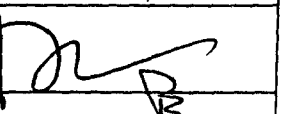

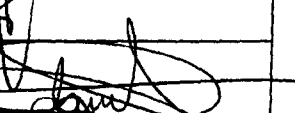
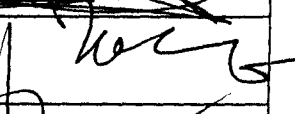

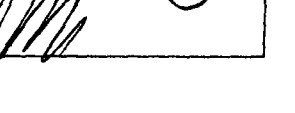

Nr. crt.	Deputat PNL	Semnătura
1.	Adomnitei Cristian	
2.	Almăjanu Marin	
3.	Andon Sergiu	
4.	Atanasiu Teodor	
5.	Berci Vasile	
6.	Bordeianu Dan	
7.	Bot Octavian	
8.	Buda Viorel	
9.	Budurescu Daniel	
10.	Buican Cristian	
11.	Caliminte Mihăiță	
12.	Cazan Mircea	
13.	Câmpeanu Mariana	
14.	Chițoiu Daniel	
15.	Chiuariu Tudor	
16.	Ciucă Liviu - Bogdan	
18.	Cristian Horia	
19.	Dobre Ciprian	
20.	Dobre Victor Paul	
21.	Donțu Aurel Mihai	
22.	Dragomir Gheorghe	
23.	Dumitrică George	
24.	Fenechiu Relu	
25.	Florea Damian	
26.	Gabor Gheorghe	
27.	Gavrilescu Grațiana	
28.	Gerea Dominic Andrei	
29.	Gorghiu Alina	
30.	Gust Florentin	
31.	Holban Titi	NA

32.	Horj Pavel	
33.	Irimescu Mircea	
34.	Jolța Nicolae	
35.	Lupu Mihai	
36.	Motreanu Dan	
37.	Nicolăescu Eugen	
38.	Orban Ludovic	
39.	Palăr Ionel	
40.	Palașcă Viorel	
41.	Pieptea Cornel	
42.	Plăiașu Gabriel	
43.	Pocora Cristina	
44.	Pop Virgil	
45.	Popa Marius Octavian	
46.	Popescu Tăriceanu Călin	
47.	Potor Călin	
48.	Săftoiu Adriana	
49.	Săpunaru Nini	
50.	Scutaru George	
51.	Stroe Ionuț Marian	
52.	Stroe Radu	
53.	Știrbu Gigel	
54.	Taloș Gheorghe Mirel	
55.	Tușa Diana Adriana	
56.	Țimpău Radu	
57.	Țintean Ioan	
58.	Țurcanu Florin	
59.	Uioreanu Horea Dorin	
60.	Varga Ana Lucia	
61.	Voicu Mihai	

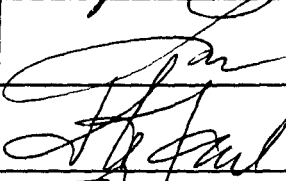
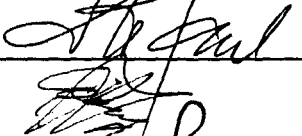
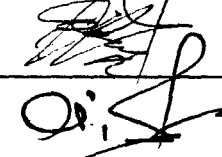
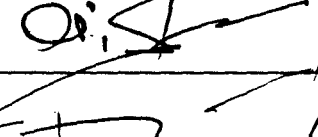
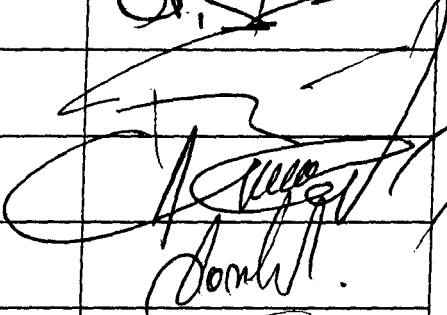
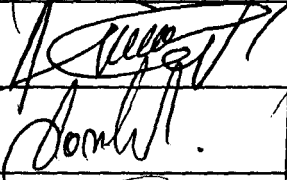
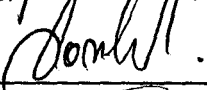
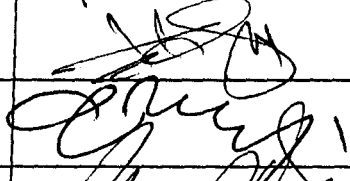
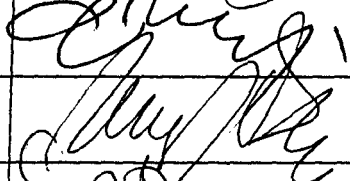
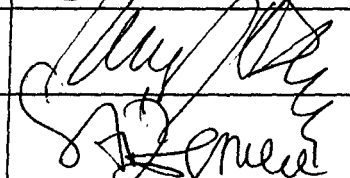
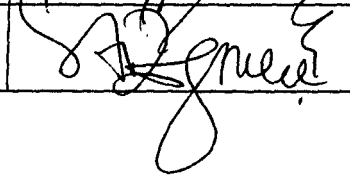
DEPUTAȚII PSD, SEMNĂTURI ALE DEȘIȘĂRII LA CURTEA
 CONSTITUȚIONALĂ CU PĂRIRE LA RECONSTITUȚIONALIZAREA
 TATEI PREV. LEGII ȘI APROBAREA OUG 71/2006
 PRIVIND PLATA UNOR SUME PREVENITE ÎN
 TITLURI EXECUTORII ÎNTRU CAUZA
 ACORDAREA DE SPECTURĂ SALARIILE
 PER SOMĂNULUI DIN SECTORUL BUDGETAR

Nr. Crt.	Nume și prenume	Semnătura
1.	ANA Gheorghe	
2.	ANTOCHI Gheorghe	
3.	BĂNICIOIU Nicolae	
4.	BEJINARIU Eugen	
5.	BLEOTU Vasile	
6.	BOABEȘ Dumitru	
7.	BRĂTIANU Matei-Radu	
8.	BURCAU Doina	
9.	BURNEI Ion	
10.	CĂLIN Ion	
11.	CHISĂLIȚĂ Ion Narcis	
12.	CINDREA Ioan	
13.	CIOCAN Gheorghe	
14.	CHIRIȚĂ Dumitru	

15.	COCLICI Radu Eugeniu	
16.	COVACI Dorel	
17.	CRISTEA Victor	
18.	DAMIAN Ioan	
19.	DOLINEASCHI Andrei	
20.	DRĂGHICI Mircea Gheorghe	
21.	DRĂGHICI Sonia Maria	
22.	DUMITRACHE Ileana-Cristina	
23.	DUMITRESCU Cristian-Sorin	
24.	DUMITRU Ion	
25.	DUȘA Mircea	
26.	GEORGESCU Filip	
27.	GHIVECIU Marian	
28.	GLIGA Vasile Gheorghe	
29.	GRAMA Horia	
30.	HREBENCIUC Viorel	
31.	IANCU Iulian	
32.	IORDACHE Florin	
33.	ITU Cornel	
34.	JIPA Florina-Ruxandra	

35.	LUCA Ciprian Florin	
36.	LUP Mircea Silvestru	
37.	MACALEȚI Costică	
38.	MANDA Iulian Claudiu	
39.	MARINESCU Antonella	
40.	MARTIN Eduard-Stelian	
41.	MITREA Manuela	
42.	MOCANU Vasile	
43.	MOCANU Adrian	
44.	MOCIOALCĂ Ion	
45.	MOLDOVAN Carmen Ileana	
46.	MOLDOVAN Radu Emil	
47.	NASSAR Rodica	
48.	NĂSTASE Adrian	
49.	NEACȘU Marian	
50.	NECHIFOR Cătălin Ioan	
51.	NEGOIȚĂ Robert Sorin	
52.	NICA Dan	
53.	NICA Nicolae-Ciprian	
54.	NICULESCU-DUVĂZ Bogdan-Nicolae	

55.	NICULESCU-MIZIL-ȘTEFĂNESCU-THOME Oana	
56.	NISTOR Laurențiu	<i>L. Nistor</i>
57.	NIȚĂ Constantin	<i>C. Niță</i>
58.	NOSA Iuliu	<i>I. Nosa</i>
59.	PANȚIRU Tudor	<i>T. Panțiru</i>
60.	PĂSLARU Florin Costin	<i>F. Păslaru</i>
61.	PETRESCU Petre	<i>P. Petrescu</i>
62.	PONTA Victor Viorel	<i>V. Ponta</i>
63.	POP Georgian	<i>G. Pop</i>
64.	POPA Florian	<i>F. Popa</i>
65.	POPEANGĂ Vasile	<i>V. Popeangă</i>
66.	POPESCU Dan-Mircea	<i>D. Popescu</i>
67.	RĂȚOI Neculai	<i>N. Rățoi</i>
68.	RESMERIȚĂ Cornel Cristian	<i>C. Resmeriță</i>
69.	RIZEA Cristian	<i>C. Rizea</i>
70.	ROMAN Ioan Sorin	<i>I. Roman</i>
71.	ROȘCA Lucreția	<i>L. Roșca</i>
72.	SOCACIU Victor	<i>V. Socaciu</i>
73.	SOLOMON Adrian	<i>A. Solomon</i>
74.	STAN Ioan	<i>I. Stan</i>

75.	STAN Ion	
76.	STANCIU Anghel	
77.	STRAGEA Sorin Constantin	
78.	SURUPĂCEANU Mugurel	
79.	ȘTEFAN Viorel	
80.	TEODORESCU Horia	
81.	TÎLVĂR Angel	
82.	TUDOSE Mihai	
83.	VASILE Aurelia	
84.	VASILICĂ Radu Costin	
85.	VLASE Petru Gabriel	
86.	VLĂDOIU Aurel	
87.	VOICU Mădălin-Ștefan	
88.	ZGONEA Valeriu Ștefan	

CĂTRE:

CURTEA CONSTITUTIONALA A ROMANIEI

Calea 13 Septembrie nr. 2, sector 5, București

Palatul Parlamentului, Intrarea B1

SESIZARE

cu privire la neconstituționalitatea prevederilor Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar

Subsemnații, identificați în Anexa prezentei sesizări,

In exercitarea dreptului de a formula obiecții privind constituționalitatea legilor înainte de promulgare,

In temeiul dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituția României, respectiv ale art. 10 și ale art. 15, 16, 18 și următoarele din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale,

Prin prezenta, va solicităm să constatați neconstituționalitatea prevederilor Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, pentru următoarele

CONSIDERENTE:

Prin adoptarea Ordonanței de urgență nr. 71/2009 s-a avut în atenție „necesitatea instituirii unor reglementări speciale, cu aplicabilitate limitată în timp, privind executarea silită a hotărârilor judecătorești prin care au fost acordate anumite drepturi salariale pentru personalul din sectorul bugetar” situație justificată „de faptul că nepromovarea prezentei ordonanțe de urgență ar avea drept consecință imposibilitatea menținerii echilibrului bugetare și în mod implicit nerespectarea angajamentelor interne și internaționale asumate de Guvernul României, inclusiv în ceea ce privește nivelul deficitului bugetar”.

În intenția legiuitorului delegat a fost ca ordonanța de urgență în discuție să instituie unele „reglementări speciale”, cu aplicabilitate limitată în timp, privind executarea silită a hotărârilor judecătorești prin care au fost acordate anumite drepturi salariale pentru personalul din sectorul bugetar. Din cuprinsul ordonanței de urgență rezultă că reglementările speciale la care se face referire în Nota de fundamentare cuprind:

1. plata voluntară, eșalonată în perioada 2010-2012, a sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială în favoarea personalului din sectorul bugetar, devenite executorii până la data de 31 decembrie 2009;
2. suspendarea de drept, până la data de 31 decembrie 2009, a oricărei cereri de executare silită privind sumele prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar;
3. plățile restante la sumele aferente titlurilor executorii aflate sub incidența prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 76/2009 și a Ordinului comun nr. 1859/C/2484/26.650/131/3.774/C/2008 privind modalitatea de eșalonare a plății sumelor prevăzute în titlurile executorii emise până la intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență nr. 75/2008, care se execută cu respectarea prevederilor art. 1 și 2 din Ordonanța de urgență nr. 71/2009. Așadar, în esență, din cuprinsul ordonanței de urgență rezultă că statul asigură fondurile necesare efectuării acestor plăți voluntar și eșalonat pe perioada 2010-2012.

Din cuprinsul Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de

drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, care face obiectul analizei noastre rezultă:

1. imposibilitatea creditorilor sumelor acordate prin hotărâri judecătorești constând în plata unor drepturi salariale de a le obține pe calea executării silite în cazul refuzului statului de a le achita de bunăvoie;
2. perioada de eșalonare a plăților nu mai este 2010-2012, ci 2011-2016.

Apreciem ca prin Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar sunt încălcate următoarele articole din Constituția României:

I. Critici de neconstituționalitate extrinseci

privind Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar

A. Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar încalcă dispozițiile art. 1 alin (5) din Constituție, coroborate cu dispozițiile art. 61 alin. (2), art. 73 alin. (1) și art. 75 alin. (4) din același act fundamental, prin prisma procedurii legislative de adoptare a acesteia.

Prevederile art. 1 alin. (5) din Legea fundamentala consacra principiul supremației Constituției si al obligativității legilor: „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.”

Potrivit art. 142 alin. (1) din Constituție, „Curtea Constituționala este garantul supremației Constituției.” De asemenea, dispozițiile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea si funcționarea Curții Constituționale dispun: „Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției”.

In legătura cu acest aspect, prin Decizia nr. 1557/2009¹, instanța de contencios constituțional a reținut ca: „*In virtutea rolului sau de garant al supremației Constituției, Curtea nu numai ca poate, dar este singura autoritate care are dreptul și obligația de a interpreta un text constituțional ori de câte ori se impune și de a evidenția aspecte în contradicție cu Legea fundamentală. Supremația Legii fundamentale este o realitate juridică ce implică consecințe și garanții. Între consecințe se enumera deosebirea dintre Constituție și legi și, nu în ultimul rând, compatibilitatea întregului drept cu Constituția, iar între garanții se regăsește controlul constituționalității legilor, lată că supremația Constituției, nefiind o simplă teorie juridică, are implicații practice în care Curtea «spune dreptul» cu privire la legitimitatea constituțională a legii, la valabilitatea ei ca act subordonat Constituției, în funcție de modul în care legiuitorul, ordinar ori delegat, a respectat supralegalitatea constituțională pe care, în fond, s-a întemeiat. De aceea, **justiția constituțională este prin excelență de ordin public, constituind o problemă de interes general ce nu poate fi minimalizată ori anihilată de un formalism ce capătă conotații ne semnificative în cadrul anumitor realități sociale.**”*

In acest context, apare ca fiind clar conturată posibilitatea (și chiar obligația Curții Constituționale) de a interveni în situații în care procesul de legiferare se desfășoară cu prejudicierea gravă a principiului supremației legii, prejudiciere determinată de exercitarea abuzivă (nejustificată de necesități de ordin social, economic ori politic) a dreptului legiuitorului român de a edicta acte normative².

Or acesta este și cazul Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, deoarece acest act normativ este viciat de neconstituționalitate în ansamblu, adoptarea acestuia fiind realizată cu încălcarea normelor constituționale referitoare la procedura legislativă.

In acest sens, din punct de vedere al procedurii legislative, urmează să observați faptul că Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind

¹ Publicată în „Monitorul Oficial al României”, Partea I, nr. 40 din 19 ianuarie 2010.

² A se vedea în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 1557 din 18 noiembrie 2009 asupra obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii educației naționale publicată în Monitorul Oficial al României nr. 40 din 19 ianuarie 2010.

plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar a fost adoptată de Senat, forma adoptată fiind trimisă la Camera Deputaților, conform procedurii legislative.

Evidențiem faptul că forma adoptată de Senat viza aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar cu o singură modificare respectiv, abrogarea alin. (2) al art. 2.

Referitor la procedura legislativă desfășurată în cadrul Camerei Deputaților în ceea ce privește adoptarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, vă învederăm faptul că procedura a fost viciată prin faptul că în cadrul acestei camere a Parlamentului a fost adoptată o formă modificată a celei aprobate de Senat, operându-se modificări substanțiale care nu au fost analizate, în primă instanță, de Senat.

Or, în ședința Camerei Deputaților, Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar a fost adoptată, cu o serie de modificări (care au afectat, în mare parte, forma legii astfel cum a fost ea adoptată în Senat), modificări care, nu au făcut analiza primei camere investite.

Cu privire la aceste aspecte, luând în considerare normele și principiile constituționale conținute la art. 61 și art. 75 din Legea fundamentală, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 472 din 22 aprilie 2008³, următoarele:

"Dezbaterea parlamentară a unui proiect de lege sau a unei propuneri legislative nu poate face abstracție de evaluarea acesteia în Plenul celor două Camere ale Parlamentului nostru bicameral.

Așadar, modificările și completările pe care Camera decizională le aduce asupra proiectului de lege adoptat de prima Cameră sesizată trebuie să se raporteze la materia avută în vedere de inițiator și la forma în care a fost reglementată de prima

³ Publicată în „Monitorul Oficial al României”, partea I, nr. 336 din 30 aprilie 2008

Camera. Altfel, se ajunge la situația ca o singură Camera, și anume Camera decizională, să legifereze, ceea ce contravine principiului bicameralismului (...) și a competențelor stabilite pentru cele două Camere, potrivit art.75 alin.(1) din Legea fundamentală."

De asemenea, a fost constatată tot de către Curtea Constituțională (prin Decizia nr. 421 din 9 mai 2007⁴ neconformitatea cu legea fundamentală a unei legi adoptate de către Parlament determinată de faptul că proiectul inițial a fost respins de către Senat, dar a fost adoptat de către Camera Deputaților într-o altă formă decât cea inițială și despre care Senatul nu a putut lua la cunoștință niciodată. În acest mod Parlamentul s-a abătut nu numai de la principiul bicameralismului, prevăzut de dispozițiile art. 61 alin. (2) din Constituție, dar și de la regulile constituționale privitoare la procedura legislativă, în virtutea cărora inițiativa legislativă se exercită prin prezentarea proiectului de lege sau a propunerii legislative într-o Camera, iar după vot sau prin aprobare tacită se trimite celeilalte Camere, care în virtutea rolului său decizional îl transformă în lege.

Potrivit art. 61 din Constituția României, Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării, iar structura sa este bicamerală, fiind alcătuit din Camera Deputaților și Senat. Principiul bicameralismului, astfel consacrat, se reflectă în procedura legislativă prin diviziunea de competențe prevăzută de art.75 din Legea fundamentală, în cadrul căreia fiecare dintre cele două Camere este, în cazurile expres definite, primă Camera sesizată sau Camera decizională. Totodată, ținând seama de indivizibilitatea Parlamentului ca organ reprezentativ suprem al poporului român, Constituția nu permite adoptarea unei legi de către o singură Camera, fără ca proiectul de lege să fi fost dezbătut și de cealaltă Camera.

Aceste considerente ale Curții Constituționale statuate și în cuprinsul Deciziei nr. 1029 din 8 octombrie 2008⁵ rămân pe deplin aplicabile și în cauza de față.

Nerespectarea normelor constituționale ale art. 75 atrage și înfrângerea dispozițiilor art. 1 alin. (5) coroborate cu dispozițiile art. 61 alin. (1) din Constituție, care dau expresie obligativității respectării Legii fundamentale.

⁴ Publicată în „Monitorul Oficial al României”, partea I, nr. 367 din 30 mai 2007

⁵ Publicată în „Monitorul Oficial al României”, partea I, nr. 720 din 23.10.2008

Ocolirea procedurii de examinare și dezbateri a modificărilor, atât în cadrul comisiilor de specialitate, cât și în plenul Senatului, potrivit competențelor stabilite de art. 75 din Constituție, nu-și găsesc nicio motivare.

In concluzie, prevederile Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar apar ca fiind neconstituționale prin încălcarea art. 1 alin. (5), art. art. 61 alin. (2), art. 73 alin. (1) și art. 75 alin. (4) din Legea fundamentală, iar prin prisma considerentelor statuate de instanța constituțională anterior (Decizia nr. 421/2007, Decizia nr. 472/2008 și Decizia nr. 1029/2008) apare ca obligatoriu pentru Onorata Curte sesizată prin prezenta obiecție să dispună admiterea prezentei obiecții de neconstituționalitate și să constate neconstituționalitatea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar în ansamblul sau pentru motive de natură extrinsecă.

B. Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar încalcă dispozițiile art. 115 alin. (6) din Constituție prin prisma faptului că s-a reglementat în domeniul drepturilor fundamentale și, totodată, a fost afectat regimul unei instituții fundamentale a statului.

Conform art. 115 alin. (6) din Constituție, republicată, ordonanțele de urgență nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție.

Prin Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar au fost reglementate (în mod neconstituțional în sensul afectării acestor drepturi) atât dreptul la un proces echitabil consacrat de dispozițiile art. 21 alin. (3) din Constituție, cât și dreptul la proprietate privată consacrat de dispozițiile art. 44 din Legea fundamentală.

În acest sens, amintim că, potrivit celor statuate de Curtea Constituțională în Decizia nr.1189/2008⁶, sensul juridic al verbului „a afecta” din cuprinsul alin. (6) al art. 115 din Constituție cuprinde mai multe nuanțe, precum pe cel de „a suprima”, „a aduce atingere”, „a prejudicia”, „a vătăma”, „a leza” sau „a antrena consecințe negative”.

Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar s-a dispus cu încălcarea tuturor principiilor enunțate de alin. (6) al art. 115 din Constituție având în vedere că:

- pe de o parte, au fost operate intervenții în domeniul drepturilor fundamentale și,
- pe de altă parte, a fost afectat regimul unei instituții fundamentale a statului.

Prin întreg conținutul reglementării s-a intervenit într-un domeniu pentru care nu era conferită competență materială executivului, fiind încălcat astfel textul constituțional enunțat, Curtea Constituțională pronunțându-se anterior în acest sens, într-o serie de Decizii (Decizia nr. 1257/2009, Decizia nr. 421/2007).

În plus față de aceasta, nu există temeiuri care să justifice prelungirea perioadei de eşalonare a plății drepturilor câștigate prin hotărârile judecătorești în condițiile stabilite de normele constituționale. Justificările Guvernului României care au stat la baza adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului la nivelul anului 2009 nu se mai regăsesc în condițiile anului 2011, momentul la care această Ordonanță a fost aprobată, cu modificări de substanță, prin Legea ce face obiectul controlului constituțional⁷.

Legiuitorul constituant, în vederea prevenirii unor abuzuri din partea executivului a prevăzut prin chiar actul fundamental, condiții restrictive pe care ordonanțele de urgență trebuie să le satisfacă, acestea constituind cadrul în care un asemenea act poate lua naștere.

⁶ Publicată în „Monitorul Oficial al României”, Partea I, nr. 33 din 16 ianuarie 2009

⁷ În același sens s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 104 din 20 ianuarie 2009 publicată în „Monitorul Oficial al României”, partea I, nr. 73 din 6 februarie 2009.

Pentru a avea suport constituțional, ordonanțele de urgență trebuie să îndeplinească, pe lângă condițiile de valabilitate ale actelor administrative cu caracter normativ, și anumite condiții specifice, prevăzute în mod expres prin legea fundamentală:

- situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată;
- îndeplinirea obligației de a motiva urgența în cuprinsul acestora;
- ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor

constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle stabilite de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silita a unor bunuri în proprietate publică.

Ordonanțele de urgență se pot adopta doar în cazuri excepționale, atunci când, în mod obiectiv, nu a fost posibilă adoptarea unei legi de abilitare sau a unei legi cu procedura de urgență, nici chiar prin modalitatea angajării răspunderii Guvernului cu privire la un proiect de lege.

În această lumină, Curtea Constituțională, referindu-se la cazul excepțional, de care depinde legitimitatea constituțională a emiterii unei ordonanțe de urgență, a statuat că acesta este definit în raport de *„necesitatea și urgența reglementării unei situații care, datorită circumstanțelor sale excepționale, impune adoptarea de soluții imediate, în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public”*.

În ceea ce privește situația excepțională, trebuie observat că, în ipoteza de față, obiectul reglementării nu este o stare excepțională de maximă urgență și de fapte sau stări de fapt, de iminentă rezolvare, ci reprezintă o stare de drept.

De asemenea, deși starea de drept poate face obiectul reglementării prin ordonanțe de urgență, aceasta stare de drept nu este rezultatul unor norme care pot fi modificate și care să genereze/modifice drepturi și obligații noi/preexistente pentru viitor (art. 15 al. 2), ci este o stare de drept la care s-a ajuns în temeiul unor dispoziții legale asociate cu forța coercitivă a statului („judecătorii au spus legea”), forța coercitivă care nu mai aparține legiuitorului de la momentul la care a produs efecte de putere judecătorești. Or, această stare de drept nu este compatibilă cu reglementarea prin ordonanța de urgență decât prin încălcarea regimului separației puterilor în stat și a principiului neretroactivității legii.

În ceea ce privește interesul public, putem distinge între interesul public legitim și cel care nu întrunește condițiile de legitimitate. Chiar legea stabilește această distincție prin introducerea criteriului în definiția legală a interesului public, conținută în art. 2 lit.r din Legea 554/2004 a contenciosului administrativ („interes legitim public - interesul care vizează ordinea de drept și democrația constituțională, garantarea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, satisfacerea nevoilor comunitare, realizarea competenței autorităților publice”)

Se poate observa că, în ipoteza de față, interesul public deși există (doar justificat de imposibilitatea atingerii deficitului bugetar asumat), nu este legitim pentru că nesocotește ordinea de drept, democrația constituțională, garantarea drepturilor și chiar realizarea competenței autorităților publice! Or, așa cum s-a statuat constant, statul este ținut să constituie un arsenal de mijloace care să permită executarea hotărârilor judecătorești, executare care face parte integrantă a procesului civil.

În concluzie, se observa că nu există o situație cu caracter excepțional.

Interesul legitim public reclama executarea hotărârilor judecătorești și nu temporizarea acestora cu efectul evident al scaderii încrederii în actul de justiție și imixtiunea executivului în actul de justiție. Chiar și în măsura în care se poate reține că există un interes public, acesta nu este legitim, având în vedere că situația excepțională este generată de culpa statului (culpa constatată prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile).

Imposibilitatea Guvernului de a constitui mijloace efective pentru executarea hotărârilor judecătorești constituie o prevalare de propria culpa, o culpa asumată prin chiar expunerea de motive. Mai mult, este evident că această reglementare nu reglementează o cauză (situație extraordinară) care generează efecte sociale nedorite, ci un efect al unei cauze care nu dispare prin această reglementare, situație atestată de datele furnizate de Guvern prin expunerile de motive ale succesiunii de acte. În data de 13.10.2009, la depunerea în Parlament a OUG 71/2009, prin expunerea de motive se atestă un quantum de 2231 milioane lei, iar după un an, în data de 10.09.2010 – quantumul creanțelor stabilite prin titluri executorii era de 2163 milioane lei (expunere de motive la OUG 45/2010). Rezultă în mod evident că ordonanța de urgență în sine, nu

rezolva o problema stringenta, o cauza ale cărei efecte sunt de nedorit, ci doar temporizează efectele, fără a înlătura sursa acestora.

Mai mult decât atât, prin actul normativ a cărui neconstituționalitate vă solicităm să o constatați, a fost afectat în mod direct regimul unei instituții fundamentale a statului respectiv, autoritatea judecătorească – instanțele judecătorești.

Conform dispozițiilor art. 1 alin. (4) din Constituție: *„Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor - legislativă, executivă și judecătorească - în cadrul democrației constituționale”.*

Din cuprinsul Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar rezultă cu evidență faptul că este afectată în mod direct autoritatea judecătorească, atâta vreme cât hotărârile judecătorești pronunțate de aceasta și care, în virtutea legii, reprezintă titluri executorii (fapt de natură că confere titularului dreptul de a le pune în executare) nu pot fi puse în executare și, drept consecință, titularul nu poate beneficia de dreptul câștigat, iar instanțele judecătorești nu au niciun fel de competență pentru a asigura executarea acestor hotărâri.

În consecință, opinăm că Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar încalcă dispozițiile art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală, afectând în mod grav și iremediabil atât drepturi fundamentale ale categoriei de personal ce face obiectul reglementării, cât și regimul unei instituții fundamentale a statului – autoritatea judecătorească, modul de desfășurare a activității și efectele actelor emise de către aceasta.

In concluzie, prevederile Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar apar ca fiind neconstituționale prin încălcarea art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală, iar prin prisma considerentelor statuate de instanța constituțională

anterior (Decizia nr. 421/2007, Decizia nr. 472/2008 si Decizia nr. 1029/2008) apare ca obligatoriu pentru Onorata Curte sesizata prin prezenta obiectie sa dispuna admiterea prezentei obiectii de neconstituționalitate si sa constate neconstituționalitatea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar sub aspectul faptului că reglementările vizează drepturi fundamentale și, totodată, afectează regimul unei instituții fundamentale a statului – autoritatea judecătorească (instanțele judecătorești).

II. Critici de neconstituționalitate intrinseci

privind Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar

A. Nesocotirea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituția României.

Art. 16 alin. (1) din Constituție garantează egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. Combaterea discriminării constituie, totodată, un principiu al statului de drept, stând la baza acestuia, așa cum se arată în art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală.

Menționăm că au caracter discriminatoriu prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre, care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute de lege, fata de alte persoane, in afara cazului in care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acestui scop sunt adecvate si necesare.

Discriminarea instituită prin Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar vizează persoanele care au câștigat drepturi bănești prin litigii de muncă sau prin litigii de altă natură în

contradictoriu cu angajatorii din sectorul public în raport de persoanele care au câștigat aceleași drepturi, dar în contradictoriu cu angajatori din sectorul privat.

Astfel, deși toate aceste persoane se afla în aceeași situație juridică respectiv au calitatea de titulari ai unor titluri executorii, totuși nu pot beneficia de punerea în executare a acestora aceia care au calitatea de personal în sistemul public, iar titlul executoriu vizează drepturi salariale, un altfel de demers al legiuitorului nefiind de natură să asigure egalitatea în fața legii a tuturor titularilor de titluri executorii.

Chiar dacă actul normativ contestat prin prezenta dispune amânarea executării titlurilor, iar nu neexecutarea acestora, trebuie avut în vedere faptul că egalitatea în fața legii trebuie apreciată prin prisma normelor aplicabile la același moment în timp, iar nu raportat la faptul că undeva în viitor (un viitor incert, de vreme ce din 2008 se tot amâna obligația de a se pune în executare hotărârile judecătorești referitoare la drepturile salariale ale personalului din sectorul public) toți titularii de titluri executorii vor deveni, probabil, egali în fața legii.

Cert este că în prezent norma dedusă spre control instanței constituționale încalcă acest principiu al egalității.

Nu în ultimul rând trebuie subliniat faptul că sub aspectul utilizării unor metode adecvate și necesare pentru instituirea unor practici discriminatorii care în opinia legiuitorului ar fi justificate obiectiv, utilizarea de acte normative succesive de natură să determine practic o discriminare pe durată nedeterminată nu poate fi reținută ca o metodă adecvată.

În concluzie, prevederile Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar apar ca fiind neconstituționale prin încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituția României.

B. Nesocotirea prevederilor art. 21 alin. (2) și alin. (3) din Constituția României coroborate cu dispozițiile art. 124 și art. 20 din Legea fundamentală și cu luarea în considerare a dispozițiilor art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În acest context, amintim textele constituționale invocate:

- **Art. 21 alin. (2) și alin. (3)** din Constituție statuează: „(2) *Nici o lege nu poate îngădi exercitarea acestui drept. (3) Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil*”.
- **Art. 124** din Constituție: „(1) *Justiția se desfășoară în numele legii. (2) Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți. (3) Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii*”.
- **Art. 20** din Constituție: „(1) *Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte. (2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile*”.

Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar se înscrie într-o succesiune de acte normative cu obiect asemănător, adoptate în același scop al amânării plății unor drepturi salariale restante cuvenite personalului din sistemul bugetar: Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008, Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 71/2009, Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 18/2010 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010.

Adoptarea unor acte normative succesive prin care este eșalonată plata drepturilor salariale acordate personalului din sistemul bugetar, prin hotărâri judecătorești ce constituie titluri executorii, constituie o încălcare a dreptului de acces la justiție al titularilor acestor titluri (în sensul dispozițiilor art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului), în sensul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului care a statuat că executarea hotărârilor judecătorești este parte integrantă a procesului civil⁸.

⁸ În acest sens se vede Hotărârea din 24 martie 2005 – Șandor contra României – (publicată în „Monitorul Oficial al României”, partea I, nr. 1048 din 25 noiembrie 2005 prin care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat: „ (...) pretinsa încălcare a dreptului de acces la justiție reprezintă o situație continuă, care nu ia sfârșit decât în momentul în care hotărârea judecătorească definitivă este executată.”

În jurisprudența Curții, "dreptul la executare" este recunoscut ca făcând parte din dreptul de acces la justiție. În cauza *Hornsby împotriva Greciei* (hotărârea din 19 martie 1997), Curtea a stabilit că "dreptul la justiție ... ar fi iluzoriu dacă sistemul juridic intern al unuia din Statele contractante ar permite ca o hotărâre judecătorească definitivă și obligatorie să rămână fără efect în defavoarea unei părți." (alin. 40). În această cauză, în care autoritățile interne nu au vrut să respecte o hotărâre pronunțată împotriva lor, Curtea a subliniat că "protecția efectivă a justițiabilului și restabilirea legalității implică obligația de a se supune unei hotărâri pronunțate de o astfel de jurisdicție." (alin. 41).

În cauza *Immobiliare Saffi împotriva Italiei* (hotărârea din 28 iulie 1999), executarea unei hotărâri a fost împiedicată de o lege care dădea Prefectului posibilitatea ca, chiar pentru o perioadă de nouă ani, să nu respecte termenul prevăzut în hotărâre pentru executare. Totuși, Curtea a considerat că sistemul italian suferea de o anumită rigiditate, întrucât aplicarea sa practică a condus la o situație în care deciziile lipsite de prioritate nu erau niciodată executate, reținând în acest caz încălcarea prevederilor art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului. **Or tocmai o astfel de situație - în care executarea unor hotărâri judecătorești nu va fi practic niciodată realizată - se creează prin actul normativ dedus judecatii constituționale prin prezenta sesizare, deoarece Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar nu trebuie privită în mod singular, ci prin prisma succesiunii de măsuri prin care s-a amanat executarea unor hotărâri judecătorești și prin prisma faptului ca se tinde spre permanentizarea unei măsuri care inițial a fost justificată ca fiind excepțională și dispusă pe durată determinată.**

În cauza *Ruianu contra României*, "Curtea apreciază că reclamantul și văduva sa au suferit un prejudiciu material **determinat de neexecutarea hotărârilor în cauză și un prejudiciu moral constând în sentimentul profund de nedreptate datorat faptului că, timp de peste opt ani, în ciuda pronunțării unor hotărâri definitive și executorii, aceștia nu au beneficiat de protecția efectivă a drepturilor lor** (alin. 79). Ținând cont de aceste considerații, Curtea, pronunțându-se în echitate, acordă doamnei Ruianu suma de 10.000 euro, pentru ambele prejudicii însumate (alin. 80)."

Complexitatea procedurii interne de executare silită sau a sistemului bugetar al statului nu poate scuti statul de obligația sa, asumată în baza Convenției Drepturilor Omului, de a garanta fiecărei persoane dreptul la executarea unei hotărâri judecătorești definitive și executorii într-un interval rezonabil. În aceeași ordine de idei, autoritățile nu pot invoca lipsa de fonduri sau a altor resurse pentru a justifica neexecutarea unei hotărâri judecătorești⁹.

Din această perspectivă trebuie remarcat și faptul că prin aplicarea actului normativ preconizat s-ar ajunge la situația în care executarea unei hotărâri judecătorești devenită executorie încă din anul 2008 ar urma să se finalizeze abia în anul 2016, în condițiile în care executarea aceleiași hotărâri judecătorești a mai fost amânată succesiv prin acte normative anterioare. Or, în astfel de situație este evident că cerința executării hotărârilor judecătorești definitive și executorii într-un interval rezonabil este încălcată flagrant.

Tot astfel, având în vedere că executarea hotărârilor judecătorești este parte integrantă în procesul civil și ținând seama de dispozițiile alin. (3) al art. 21 din Constituția României, republicată, în conformitate cu care *părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil*, prin eșalonarea succesivă a plății sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială pe o perioadă de peste 9 ani, între anii 2008-2016, executivul a ignorat și acest drept fundamental. Nu poate fi admis faptul ca punerea în aplicare a unor hotărâri judecătorești devenite executorii încă din anul 2008, sa fie finalizata, efectiv, abia in anul 2016. Exista o contradicție flagranta in ceea ce privește rezonabilitatea termenelor efectuării plăților între textul OUG. nr. 71/2009 - care prevede realizarea acestora in 3 transe între anul 2010 si anul 2012 si textul Legii de aprobare a O.U.G. nr. 71/2009 – care prevede realizarea plății sumelor in 5 transe, între anii 2012 si 2016.

Curtea Constitutională a României, prin Decizia nr. 206 din 4 martie 2010, a statuat ca *"executarea titlurilor executorii se face cu respectarea Codului de procedura civilă, respectiv a Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii"*, iar situația extraordinară care impune intervenția statului în executarea silită trebuie să aibă un caracter

⁹ În acest sens s-a pronunțat Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Hotărârea din 15 ianuarie 2009 Burdov vs. Rusia.

temporar. Si tot prin aceeași decizie se precizează ca "(...) Guvernul nu poate uza de reglementarea, in viitor, in mod nelimitat, a unor proceduri derogatorii de la dreptul comun atunci cand statul este debitor; este sarcina statului sa gaseasca solutii pentru executarea conforma a hotararilor judecatoresti, potrivit dreptului comun."

Pe de altă parte, amânarea repetată, prin acte normative succesive, a executării unei hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială, este de natură, în același timp, să înfrângă și cerința predictibilității legii, constant ilustrată în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Astfel cum am arătat, accesul la justiție este consacrat de dispozițiile art. 21 din Constituția României, conținutul acestui drept incluzând și componenta referitoare la punerea în executare a hotărârilor pronunțate de instanțele judecătorești, obligația corelativă a autorităților statului constând în adoptarea tuturor măsurilor necesare pentru a executa efectiv hotărârile judecătorești.

În condițiile în care o astfel de intervenție a autorităților statului în faza de executare a hotărârilor judecătorești nu mai poate fi considerată ca având un caracter excepțional (actele normative anterioare conturând o veritabilă practică a autorității executive în această materie), adoptarea actului normativ în discuție reprezintă o imixtiune în actul de justiție, întrucât etapa executării silite a unei hotărâri judecătorești este parte integrantă a procesului civil, deci, a actului de justiție, efectul acestor eșalonări repetate constând în imposibilitatea unei anumite categorii de creditori ai statului – personalul din sectorul bugetar – de a încasa drepturile salariale restante, integral și în termen rezonabil.

Astfel cum s-a statuat în cadrul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, cu titlu de regulă, executarea unei hotărâri, indiferent de instanță, trebuie considerată ca parte integrantă a „procesului” în sensul art. 6 din Convenția Drepturilor Omului¹⁰.

De asemenea, s-a mai statuat că în cazul în care autoritățile sunt obligate să acționeze în vederea executării unei hotărâri judecătorești și nu fac acest lucru, această inerție angajează răspunderea statului în temeiul dispozițiilor art. 6 paragraf 1 din Convenția Drepturilor Omului¹¹.

¹⁰ Hotărârea din 19 martie 1997 pronunțată în Cauza Hornsby împotriva Greciei

¹¹ Hotărârea din 28 septembrie 1995 pronunțată de Cauza Scollo împotriva Italiei.

Mai mult decât atât, în optica Curții Europene a Drepturilor Omului a fost considerată că o omisiune din partea autorităților de a se conforma într-un termen rezonabil unei hotărâri definitive și aceasta poate antrena o încălcare a dispozițiilor art. 6 paragraf 1 din Convenția Drepturilor Omului, în special atunci când obligația de executare a deciziei în cauză aparține unei autorități administrative¹².

Apreciem astfel că, prin adoptarea actului normativ în discuție – care are ca efect faptul că statul român, prin intermediul organelor sale specializate, nu va depune toate eforturile necesare pentru executarea cu celeritate a hotărârilor judecătorești – se încalcă în mod flagrant, atât normele constituționale, cât și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

În ceea ce privește CARACTERUL REZONABIL AL DURATEI UNEI PROCEDURI acesta se analizează în funcție de circumstanțele fiecărei cauze și având în vedere o serie de criterii printre care se regăsesc:

- comportamentul reclamantului;
- comportamentul autorităților competente;
- obiectul litigiului.

Includerea fazei executării în durata procesului are la baza motive evidente: trebuie garantate drepturi concrete și efective, nu drepturi iluzorii, astfel încât procesul nu poate fi redus doar la faza de judecată atâta timp cât o decizie neexecutată nu oferă o satisfacere completă a drepturilor reclamantului. Până la momentul punerii în executare a hotărârii, persoana în cauză nu este decât titular al unei creanțe constatate prin hotărârea judecătorească.

Rațiunea existenței dreptului la o durată rezonabilă a procedurii – consacrat și de normele constituționale în cuprinsul dispozițiilor art. 21 din Legea fundamentală – este mai mult decât evidentă.

¹² A se vedea *mutatis mutandis* Hotărârea din 29 septembrie 2005 pronunțată de Cauza Tacea împotriva României.

Mai mult decât atât, însăși **Guvernul României**, în cazul unor cereri, a **recunoscut ca durata unor proceduri care variază de la 5 ani la 9 ani este în mod cert excesivă!** În acest sens, a fost pronunțată de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului Hotărârea din 12 aprilie 2011¹³ prin care s-a hotărât radierea unui număr de 5 cereri de pe rol, pe baza declarației unilaterale a Guvernului roman, prin care s-a recunoscut durata excesivă a procedurilor în care reclamanții au fost parte și s-a propus acordarea unor sume compensatorii ca reparații echitabile. Reclamanții s-au plâns instanței europene în legătura cu durata procedurilor civile, în temeiul art. 6 § 1 din Convenție, iar durata procedurilor variază de la 5 ani până la peste 9 ani, unele dintre acestea fiind încă pe rolul instanțelor naționale. **Or actul normativ contestat concurează la stabilirea unor durate ale procedurii care depășesc în toate cazurile 8 ani (2008 – 2016).** Aceasta înseamnă asadar ca **Guvernul României recunoaște în mod expres ca Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar este de natura să contravina atât prevederilor art. 21 din Constituția României, cât și prevederilor art. 6 § 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.**

Impunerea necesității unei durate rezonabile a procedurii este subliniată importanța ideii conform căreia justiția trebuie realizată, fără a avea parte de întârzieri care să îi compromită credibilitatea și eficacitatea.

Or, prin prisma faptului că o serie de hotărâri judecătorești obținute la nivelul anului 2008 ar putea fi puse în executare abia în anul 2016 (după 8 ani de la momentul la care a dobândit caracterul de titlu executoriu) opinăm că este afectat în mod direct atât cadrul constituțional cât și eficacitatea și credibilitatea justiției.

În concluzie, prevederile Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar apar ca fiind neconstituționale prin încălcarea dispozițiilor art. 21 alin. (2) și alin. (3), art. 124 și art. 20 din Constituția României.

¹³ Publicată în „Monitorul Oficial al României”, partea I, nr. 720 din 12 octombrie 2011.

C. Nesocotirea prevederilor art. 1 alin. (4) din Constituția României referitor la încălcarea principiului separației puterilor în stat.

Prin actul normativ dedus judecății puterea legislativa a intervenit in sfera de atribuții a puterii judecătorești.

Practic, prin amânarea încă din 2008 (pentru personalul din sistemul justiției), respectiv din 2009 (pentru personalul din sistemul public), legislativul a adus atingere principiului separației puterilor în stat, intervenind asupra a ceea ce instanțele judecătorești au dispus: obligarea unor angajatori din sectorul public la plata de îndată a unor drepturi salariale. Or legislativul nu poate interveni asupra dispozitivului unor hotărâri judecătorești prin stabilirea de termene de gratie și eșalonarea sumelor la plata cărora instanța a obligat.

Aceasta intervenție a legislativului asupra autorității judecătorești este cu adevărat cu atât mai grava, cu cât nu numai ca se amâna executarea unor hotărâri judecătorești ci, mai mult decât atât, demersurile de amânare succesiva a executării acestor hotărâri judecătorești au ca efect practic amânarea *sine die* a executării hotărârii în cauza, de vreme ce din anul 2008 se tot proroga termenul de executare, ceea ce echivalează deja cu o decizie prin care legislativul dispune, practic, neexecutarea unor hotărâri judecătorești, anulând practic autoritatea și competențele justiției.

În concluzie, prevederile Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar apar ca fiind neconstituționale prin încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală.

D. Prevederile Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar contravin dispozițiilor art. 44 din Constituția României.

In acest context, amintim textul constituțional invocat:

Art. 44 prevede: „(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege. (2) Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.”

Art. 44 din Constituție garantează dreptul de proprietate privată. În plus și art. 1 din Protocolul 1 la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale statuează protecția proprietății private: *“Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale”*.

Cu toate acestea, prevederile Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar sunt de natura să aducă atingere dreptului de proprietate privată al titularilor de titluri executorii având ca obiect drepturi de natură salarială.

In acest sens, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat că noțiunea de “bun” înglobează orice interes al unei persoane de drept privat ce are o valoare economică, astfel încât drepturile salariale și de natură salarială, pot fi asimilate dreptului de proprietate, iar salariile unor bunuri proprietate privată (Cauza Büchen contra Cehiei din 2002).

Pe cale de consecință, neacordarea drepturilor salariale câștigate prin hotărâri judecătorești și amânarea *sine die* a punerii în executare a acestora – elemente de patrimoniu aflate în proprietatea acestora – constituie o ingerință, care afectează dreptul de proprietate în substanța sa.

In legătura cu acest aspect, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa necesitatea asigurării unui just echilibru între exigentele interesului general și imperativul salvării drepturilor fundamentale (în care se încadrează și dreptul de proprietate).

In acest sens, in Cauza Sporrang si Lonroth împotriva Suediei din 1982, Curtea a reținut ca, deși lasă intact dreptul de proprietate din punct de vedere juridic, interdicțiile stabilite in exercitarea acestuia sunt de natura sa reducă semnificativ posibilitatea de exercitare efectiva. In aceste condiții, dreptul de proprietate devine precar, fiind afectat in însăși substanța sa, astfel încât interdicțiile in cauza se înfățișează drept o povara speciala si excesiva, fapt care legitimează o solicitare de restrângere a acestora sau de acordare a unor reparații corespunzătoare.

În cauzele Mellacher și alții împotriva Austriei din 1989 și James și alții împotriva Marii Britanii din 1986, Curtea recunoaște competența statului de a reglementa folosința unor bunuri proprietate privată atunci când se urmărește un scop de interes general, dar fără a fi pierdute din vedere imperativele de protejare a interesului individual, păstrarea raportului de proporționalitate implicând acordarea unei despăgubiri, dreptul de indemnizare fiind un element constitutiv al dreptului de proprietate.

Cu alte cuvinte, în concepția Curții Europene a Drepturilor Omului, se impune a fi trasata o distincție între sintagmele „a fi lipsit de bun” și „reglementare a folosinței acestui bun”, limitarea folosinței bunurilor proprietate privată fiind conformă Convenției, dacă se urmărește un scop de utilitate publică și dacă implică o despăgubire a proprietarului.

Doar în aceste condiții este respectat principiul proporționalității și baza rezonabilă în temeiul cărora se pot institui restrângeri ale dreptului de proprietate.

Imposibilitatea de a obtine executarea hotararilor judecatoresti intr-un termen rezonabil constituie si o ingerinta in dreptul de proprietate al beneficiarilor acestor titluri (Muresanu contra Romania).

Legea de aprobare a OUG 71/2009 contravine atat Constitutiei, cat si articolului privitor la protectia proprietatii din Protocolul 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, la care Romania este parte.

Astfel, in documentul ratificat de tara noastra se stipuleaza ca „Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de

principiile generale ale dreptului internațional. Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le considera necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor”.

Referitor la textul menționat, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că noțiunea de „bun” acoperă și dreptul unei persoane asupra unei creanțe, inclusiv a uneia de natură salarială. Aceeași Curte a statuat că noțiunea de „bun” are un înțeles foarte cuprinzător, el înglobând orice interes al unei persoane de drept privat, care are o valoare economică.

Asadar, Legea de aprobare a OUG 71/2009 contravine și prevederilor art. 44 alin. 1 din Constituție, de unde reiese că dreptul de proprietate și creanțele asupra statului sunt garantate. În domeniul de aplicare a textului constituțional intră orice creanță asupra statului.

Reesalonarea platii sumelor stabilite prin titluri executorii dublata de o suspendare de drept a executarii silit si care depaseste o durata rezonabila in valorificarea dreptului afecteaza insasi substanta acestuia; statul are obligatia de a-si organiza sistemul financiar de o asa maniera incat sa poata executa obligatiile de plata pe care le are fata de reclamanti in baza unor titluri executorii, pentru a a sigura protectia efectiva a drepturilor stabilite prin Conventie.

De asemenea prin aceasta lege se creeaza dezechilibre intre stat si cetatenii sai in valorificarea creantelor reciproce, intrucat statul beneficiaza de titluri executorii pentru creantele fiscale fata de cetateni imediat executorii chiar si impotriva celor care in prezent sunt beneficiarii hotararilor judecatoresti ce fac obiectul reglementarii contestate, suspendarea executarii silit se realizeaza numai in conditiile platii unei cautiuni, conform prevederilor art. 148, 172 Cod Procedura Fiscala, iar in cazul creantelor bugetare executate silit, cetatenii nu au dreptul de a solicita nici macar provizoriu suspendarea silita a executarii pe calea ordonantei presedintiale, dupa cum in mod expres prevede art.172 alin .2 Cod Procedura Fiscala.

Subliniem faptul că în privința actului dedus judecării constituționale nu se poate face aplicarea jurisprudenței anterioare a Curții Constituționale a României potrivit căreia drepturile viitoare nu beneficiază de protecția constituțională a dreptului de proprietate, deoarece drepturile salariale a căror plată este amânată constituie drepturi deja câștigate de către titulari, care însă nu au fost acordate acestora la termenul stabilit.

In concluzie, prevederile Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar apar ca fiind neconstituționale prin încălcarea dispozițiilor art. 44 din Legea fundamentală.

E. Prevederile Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar contravin dispozițiilor art. 11 alin. (2) coroborate cu dispozițiile art. 20 alin. (1) și alin. (2) și ale art. 148 alin. (2) și (4) din Constituția României.

Textele constituționale amintite prevăd:

Art. 11 alin. (2) – *Tratatul ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern.*

Art. 20 – (1) *Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte. (2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile,*

Art. 148 – (2) *Ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare. (4) *Parlamentul, Președintele României, Guvernul și autoritatea**

judecătoreasca garantează aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării și din prevederile alineatului (2).

Prin dispozițiile coroborate ale art. 11 alin. (2) și art. 20 alin. (2) din Constituție, conform cărora „*Tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern*”, iar în cazul în care „*există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale*”, aceste dispoziții convenționale au dobândit un statut aparte, fiind situate, în ierarhia actelor normative, pe o treaptă echivalentă Legii supreme și având preeminență asupra prevederilor interne, în măsura în care, așa cum dispune Constituția României revizuită, reglementările interne nu conțin dispoziții mai favorabile.

În acest demers se înscrie și semnarea Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale la 7 octombrie 1993, zi în care România devenea membru al Consiliului Europei. Prin ratificarea Convenției și a Protocoloalelor adiționale, România a recunoscut oricărei persoane aparținând jurisdicției sale drepturile și libertățile consacrate de acest instrument.

În numeroase alte rânduri, instanța de contencios constituțional a ținut să sublinieze caracterul obligatoriu al prevederilor Convenției în ansamblul reglementărilor legale aplicabile în țara noastră. Prin Decizia nr.146/2000, Curtea Constituțională sublinia că: „*ratificarea de către România a Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prin Legea nr. 30 din 18 mai 1994, a făcut ca această convenție să facă parte din dreptul intern, situație în care raportarea la oricare dintre textele sale este supusă aceluiași regim cu cel aplicabil raportărilor la dispozițiile din Legea fundamentală. Curtea constată, de asemenea, că această interpretare este în deplin acord cu dispozițiile art. 20 din Constituție [...].*”

Insa actul normativ supus criticii de neconstitutionalitate incalca art. 1 din Protocolul nr. 1 aditional la Conventia pentru apararea drepturilor omului si a libertatilor fundamentale care consacra protectia proprietatii, precum si art. 2 din Pactul Internațional cu privire la drepturile civile și politice (“1. Statele părți la prezentul Pact se angajează să respecte și să garanteze tuturor indivizilor care se găsesc pe teritoriul lor și țin de competența lor drepturile recunoscute în prezentul Pact, fără nici o deosebire, în special de rasă, culoare, sex, limbă, religie, opinie politică sau orice altă opinie, origine națională sau socială, avere, naștere sau întemeiată pe orice altă împrejurare. 2. Statele părți la

prezentul pact se angajează să garanteze că drepturile enunțate în el vor fi exercitate fără nici o discriminare întemeiată pe rasă, culoare, sex, limbă, religie, opinie politică sau orice altă opinie, origine națională sau socială, avere, naștere sau orice altă împrejurare”).

Si, nu in ultimul rand, **încalcă alin. (1) Art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului**, denumită în continuare Convenție - Dreptul la un proces echitabil.

Referitor la obligația statului de a executa o hotărâre din oficiu, într-un termen rezonabil, Curtea a reținut că o persoană care a obținut o hotărâre judecătorească împotriva statului nu are obligația de a începe o procedură de executare silită. În asemenea cazuri, autoritatea de stat pârâtă, prin forța lucrurilor, are cunoștință de hotărâre și este, de aceea, bine plasată pentru a lua toate măsurile necesare, pentru a executa hotărârea sau pentru a o transmite la autoritatea de stat competentă responsabilă de executare.

Curtea consideră că sarcina de a asigura executarea unei hotărâri judecătorești împotriva statului revine în primul rând autorităților de stat începând din momentul în care hotărârea respectivă devine definitivă și executorie.

Complexitatea procedurii interne de executare silită sau a sistemului bugetar al statului nu poate scuti statul de obligația sa, în baza Convenției, de a garanta fiecărei persoane dreptul la executarea unei hotărâri judecătorești definitive și executorii într-un interval rezonabil. De asemenea, autoritățile nu pot invoca lipsa de fonduri sau a altor resurse pentru a justifica neexecutarea unei hotărâri judecătorești. Revine statelor obligația de a-și organiza sistemul legal într-o asemenea manieră încât autoritățile să își poată îndeplini obligația lor în această privință. Cu privire la durata procedurii de executare, din punctul de vedere al Curții, dreptul de acces la justiție nu ar fi efectiv dacă executarea unei hotărâri într-un caz particular ar fi condiționată de adoptarea de către administrație a unei proceduri sau norme în domeniul respectiv.

Reținem din cauza prezentată că statul are obligația de a lua toate măsurile pentru a executa hotărârea prin care a fost obligat la plata unor sume indiferent de natura acestora. Acesta nu poate invoca lipsa de fonduri sau a altor resurse pentru a justifica neexecutarea unei hotărâri judecătorești. Statelor le revine obligația de a-

și organiza sistemul legal într-o asemenea manieră încât autoritățile să își poată îndeplini obligația lor în această privință.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a fost confruntată și cu problema modificării unor proceduri jurisdicționale în curs de derulare în care însuși statul este parte. Într-o astfel de cauză, Curtea a decis că „principiul preeminenței dreptului și noțiunea de proces echitabil consacrate de art. 6 se opun oricărei ingerințe a puterii legislative în administrarea justiției, în scopul influențării soluționării judiciare a unui litigiu” (CEDH, 9 decembrie 1994, Papageorgion vs. Grece, Recuil 1997).

Nu există nicio îndoială că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 și legea de aprobare a acesteia sunt de natură să influențeze finalizarea unui proces prin tergiversarea executării hotărârilor judecătorești.

În concluzie, prevederile Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar apar ca fiind neconstituționale prin încălcarea dispozițiilor art. 11 alin. (2) coroborate cu dispozițiile art. 20 alin. (1) și alin. (2) și ale art. 148 alin. (2) și (4) din Constituția României.

Față de toate aceste aspecte, vă solicităm să constatați neconstituționalitatea prevederilor Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar

Cu deosebită considerație,

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. – Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71 din 17 iunie 2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 18 iunie 2009, cu următoarea modificare:

- La articolul 1, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 1. – (1) Plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar, devenite executorii până la data de 31 decembrie 2011, se va realiza după o procedură de executare care începe astfel:

- a) în anul 2012 se plătește 5% din valoarea titlului executoriu;
- b) în anul 2013 se plătește 10% din valoarea titlului executoriu;
- c) în anul 2014 se plătește 25% din valoarea titlului executoriu;
- d) în anul 2015 se plătește 25% din valoarea titlului executoriu;
- e) în anul 2016 se plătește 35% din valoarea titlului executoriu.

(2) În cursul termenului prevăzut la alin. (1) orice procedură de executare silită se suspendă de drept.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR

PREȘEDINTELE
SENATULUI

Roberta Alma Anastase

Mircea Dan Geoană

